

CHAMLANG

DROOM OF WERKELIJKHEID?

Het verslag van de Rosta-Vrouwenexpeditie naar de oosttop van de 7290 m. hoge Chamlang in Oost Nepal.

door Marjolein Meere

Het geluid van de motoren zwelt aan; steeds sneller glijdt de landingsbaan onder mij weg. Alles raast in een streep langs je heen tot het vliegtuig los is van de grond. Dan is er rust! Eindelijk zijn we op weg. Gedachten aan dozen chocoladerepen, kamers vol materialen, materiaallijsten, stapels stencils, moeilijke telefoontjes en rijen tonnetjes dwarrelen door mijn hoofd. Borden macaroni die verslonden werden tussen punt 15 en 19 van weer zo'n eindeloos en chaotisch lijkende vergadering. Het lijkt nog steeds mijn eigen droom.

Kathmandu is warm en vol, maar voor we er iets van zien zijn we met 1500 kilo bagage en vijf sherpa's in een truck op weg naar Hile. We botsen en hobbelen 24 uur en meer dan 600 km lang door warme droge vlaktes. Bufels en vele kleine stoffige kindertjes langs de weg. Heel onwezenlijk is de zwoele nacht doortrokken van jasmijngeuren, die we met z'n zessen doorbrengen in een bakje van 1.60 bij 1.80 m. boven op de kabine van de truck. Rondom ons op de heuvels zijn als fakkels grote bosbranden te zien. In Hile wachten 67 dragers ons op om onze 1500 kilo bagage in ongeveer elf dagen naar het Basiskamp te vervoeren. Het pad voert langs sawa's, piepkleine theehuisjes en gammele hangbruggetjes. Je voelt je erg groot, lomp en ongemakkelijk tussen deze mensen die zo echt in het landschap horen. Hoe viezer ik word hoe beter ik me thuisvoel.

Een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van de Nederlandse klimsport: de eerste Nederlandse Vrouwenexpeditie beklimt op 10 en 11 mei van dit jaar de Chamlang (7290 m) in Nepal. De expeditie was in alle opzichten geslaagd, al blijkt ook uit dit verslag weer, dat de marge tussen succes en tragedie bij het expeditieklimmen zeer smal is. Deelnemers waren: Frederike Bloemers, Annet Boom, Gerda de Groene, Janka van Leeuwen, Marjolein Meere en Myra de Rooy.

Op 17 april komen we aan op de oostelijke morenenwal van de Barungletsjer, 4850 m. Dat wordt ons thuis voor de komende vier weken. Als de dragers vertrekken begint het te sneeuwen en wij trekken ons wat verlaten en onwennig terug in de koude tentjes. De volgende ochtend is het bewolkt, maar af en toe zie je een stukje berg. Ik zoek in de lucht en vind uiteindelijk drie wolkenverdiepingen hoger dan ik zocht de top van Peak Six, een zesduizender slechts! Als de gebedsvlaggen eenmaal hangen en de sherpa's de inwijdingsceremonie beginnen is het precies een plaatje uit het Everestboek van 1984. Alleen is het plaatje nu echt en ik pas erin.

Strakblauwe lucht, 19 april onze eerste verkenningstocht, de Chamlang als een trotse koningin schuin links van ons. De lawines storten met donderend geraas uit de zuidwestwand omlaag. Blij dat we de noordwand doen!

De volgende dagen worden gebruikt om met bonzende hoofden en overhangende oogleden twee vaste touwen aan te leggen tussen het basiskamp en

het vooruitgeschoven basiskamp. Deze hele route is erg lawinegevaarlijk en wij leggen hem steeds af met een handvol gewijde rijst in onze jaszak. Nu nog voel ik soms de restanten daarvan in mijn zak zitten.

22 april: Myra, Annet en ik zijn met frisse moed en volle rugzak op weg naar Cornercamp of althans naar de plek, waar dit later altijd winderige kamp zal komen. We gaan er een tent opzetten. Ik wist niet dat ik ooit zo trots zou zijn na het opzetten van een simpele tent. Het kost ons ruim twee uur. We rustten na afloop, verpletterd door het schitterende uitzicht op onze wand en de vermoeidheid.

De terugweg naar het vooruitgeschoven basiskamp (ABC) lopen we in een glas melk en pas tegen de schemer bereiken we met behulp van de markeringsvlaggetjes en wat gezond verstand ABC.

In het basiskamp volgt een dag met veel sneeuw, het geluid van vallende lawines en grote hoeveelheden sponsorenveloppen. Myra en ik gaan niet omhoog 's middags. Voorgevoel of dom geluk? De volgende dag blijken het vaste touw en het spoor vernield

FOTO 1

Uitzicht over Tibet vanaf de Chamlang
Opname Gerda de Groene

2

door een immense lawine. Ons lot laat zich raden.

Een sprong in de tijd; 30 april, 's morgens gezongen door de walkie-talkie voor Frederike's verjaardag.

Janka en ik zwoegen omhoog naar Bergschrundkamp. We vervangen het klimtouw door een vast touw en gaan een tent opzetten. Ik bewonder Frederike en Gerda als ik de zoveelste snarg uitdraai met de puntjes van m'n stijgijsers krassend in het ijs. Zij klommen dit voor! Het is voor ons al veel te laat om terug te keren als de tent uiteindelijk staat onder z'n ijzige dak. We besluiten te overnachten in de tent op ongeveer 6100 m, zonder slaapzak.

De avond is stil en schitterend. We zitten buiten tot de laatste zonnestraal verdwijnt. Dan bereiden we ons voor op een koude nacht. De mooiste koninginnedag van ons leven!

Als we de volgende ochtend afdalen naar Cornercamp blijkt één tent door een niet uitgenodigde kei te zijn verwoest. Nog maar net bekomen van deze aanblik raast er een gigantische ijslawine over het spoor, waar we vijf minuten geleden nog liepen. We zeggen niets als we elkaar aankijken.

2 mei half 11 bereik ik opnieuw Bergschrundkamp, vijf minuten later komt Frederike, net op tijd om te zien hoe ik pan, brander en de bijna warme limonade in de sneeuw omkieper. Balen!!! Van Gerda en Myra weten we dat de route die we gedacht hadden te volgen eindigt in een enorme spleet. De drie komende dagen brengen we zoek met het overbruggen van die spleet en het vinden van een doorgaande route daarboven. Na een traverse naar links opent Frederike onze Kruip-door-

FOTO 2

Aan het begin van de topgraat
Opname Gerda de Groene

3

4

sluip-door passage over de spleet. Kruipend en kreunend moeten we hierin zorgen dat we niet in een levende nut veranderen. Het is eng en het lukt. Maar na een traverse terug naar rechts wacht ons een verticaal Jaap-Eden-baantje. Met de adrenaline tot in de punten van mijn haren klim ik voor. Pas als het touw helemaal uit is gun ik mezelf tijd twee snargs te slaan en klik mezelf daar hijgend en uitgeput in. Het enige wat ik hoor is mijn eigen ademhaling en ik weet dat dit voor mij een mijlpaal is. Ik ben doodmoe maar voel me alsof ik de hele wereld aankan. We gaan verder tot de laatste serac en weten dan dat we de

doorgang naar de rest van de wand en de schouder gevonden hebben. Ik heb vleugels!!! Na drie nachten in Bergschrundkamp in één slaapzak te hebben doorgebracht, dalen Frederike en ik tevreden af naar Cornercamp (5730).

Zondag 8 mei, Gerda, Janka en ik zetten ons geelgroene bivaktentje op in een cerder door Gerda ontdekte dichtgesneeuwde spleet op ongeveer 6300 m. We zien boven ons Frederike en Myra al in het bovenste stuk van de wand, vlakbij de schouder. We krijgen opeens erg veel hoop op een snelle top-poging. Als ons tentje uiteindelijk staat, zien we Myra en Frederike weer

FOTO 3

De laatste barrières van de noordwand, op de foto is het bivakhol op 6300 nog zichtbaar
Opname Gerda de Groene

FOTO 4

Het opzetten van Bergschrundkamp
Opname Gerda de Groene

af dalen. Gisteren hebben zij iets boven deze spleet een bivak gemaakt om daar vroeg de laatste barrières van de noordwand te kunnen nemen.

Een uur later weten we dat het allemaal echt waar is. Myra en Frederike hebben vaste touwen aangebracht in de grijze ijsplak en hebben de schouder op luttele meters na bereikt. Zij dalen nu af naar Cornercamp om uit te rusten. We krijgen allemaal de kriebels, het gaat misschien echt lukken!!! Wij zullen morgen naar de schouder klimmen en Schouderkamp (6720 m) inrichten. En dan overmorgen naar de top!

10 mei. Na een krappe nacht met gigantische storm en veel spindrift worstelen we onszelf uiteindelijk om zes uur in de schoenen en staan om half zeven startklaar. Het is strakblauw, koud en het stormt. Het sporen is zwaar. Steeds steiler wordt het en net als we gaan twijfelen over wel of niet zekeren vinden we een oud, verkleurd

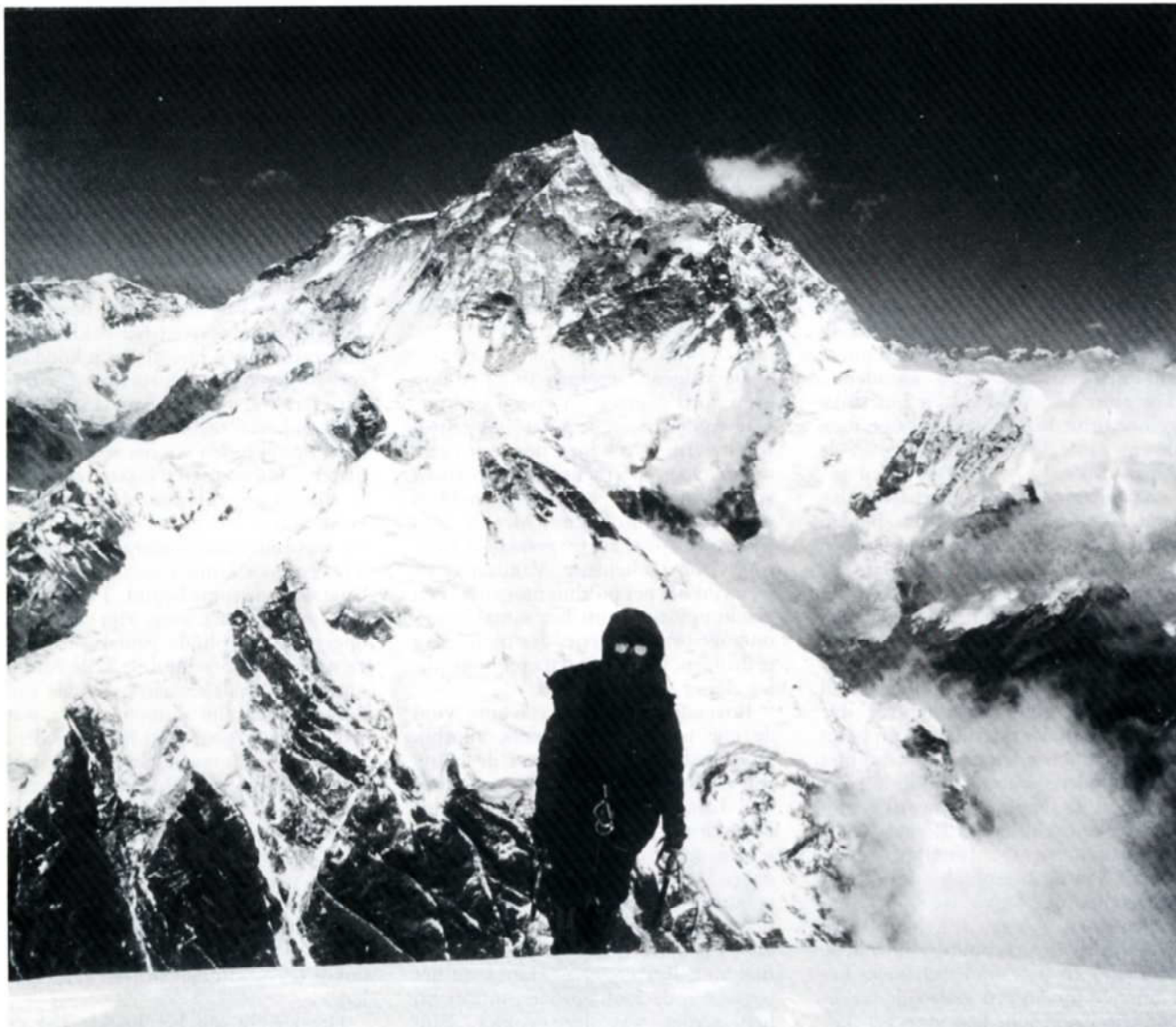
schlingetje van Doug Scott, die hier vier jaar geleden was. We gebruiken het om te zekeren en gaan nu langzaam verder. Stap, hijg, stap, hijg. Het laatste stuk is redelijk vlak met windkracht heel veel. Het moeilijke stuk op de graat waar Doug Scott het over had viel erg mee. De wand daarentegen was veel moeilijker dan verwacht.

Ik strompel verder en zie Gerda op de top, zwaaiend met haar pickel. Even later omhelzen we elkaar! Koud, wonderig en een overweldigend uitzicht! Dan volgen de verplichte handelingen, sponsorvlaggen en foto's maken. Op weg naar beneden zien we twee stipjes op de schouder. We rennen zo snel als dat gaat, niet zo snel dus, naar beneden. Frederike komt ons tegemoet. We vallen elkaar in de armen. Eindelijk mogen we uit ons evenwicht raken. Myra met camera en al, zodat we het later over moeten doen voor de film.

De volgende nacht met één tent, twee

slaapzakken en vijf personen is oncomfortabel. Gerda en ik slapen buiten. 's Ochtends vertrekken Frederike en Myra naar de top en wij naar beneden met zoveel mogelijk spullen. Op weg naar Annet die ons volstopt met allerlei heerlijkheden. We verheugen ons op een rustige nacht in Cornercamp. Hoe anders kan het lopen. Het is er weer windkracht heel veel. Eén tent waait weg met Gerda er nog net op tijd uit. We slapen met alle bagage met z'n vieren boven op elkaar gestapeld in de andere tent. Het weerzien met de sherpa's de volgende ochtend is een roerend tafereel. De wind is gaan liggen. 13 mei is het feest in het Basiskamp, de wodka, raksi en wijn vloeien rijkelijk. We vieren van alles, de verjaardag van Frederike, de top en het feit dat we het samen gedaan hebben en samen veilig terug zijn.

Chamlang, de werkelijkheid was nog mooier dan de droom!!!

5

FOTO 5

De top wordt bereikt, op de achtergrond de Makalu
Opname Gerda de Groene